

Пан Потоцький лиш дивив ся і в кулак сьміяв ся,
Щоб так легко йому вдалось він не сподівав ся.

Але легкий початок тяжкий кінець має.
Всякий нарід жити хоче, він про се не дбає.
Він думас, що „Буг“ ствожил тилько наруд польскі”,
а намісником має бути лише пан Потоцький!

Тай бідняга не вважає, що й сей нарід може,
Як не тепер, то хоть колись — відістатись тоже.
Він лиш думав, що у нього є залізна сила,
Яка небудь перешкода йому неможлива.

Так минали рік за роком, Потоцький гуляє,
А тим часом український нарід просьвіщаєсь.
Просьвіщаєсь — і лиш тихо собі все міркує,
Хто старий, уже негоден — молодим диктує.

А молоді вже знаєте, які то хлопята,
Хоть у нужді виховані але кров завзята.
Не пощадить ані волі ні життя в розцьвіті.
Щоб лиш другим вибороти долі на сім сьвіті.

От такий то і той Герой, що онтам тиняє
На „Діброві” — а Січинський він ся називає.
Він то власне бачив добре гнет бідного люду,
І не щадив доложити і власного труду.

Навіть думав посвятити своє жите миле,
Щоб лиш його народови очи ся втворили.
Так думав він в день і в ночі щоб то з тим зробити,
Чи йти силою здобути, чи перше просити.

Попросити того графа? Може ще знайде ся
В його серци скаменілим совість й обізве ся.
Але де там! Були такі, що уже й просили,
Та нічого не помогло, ще го образили.